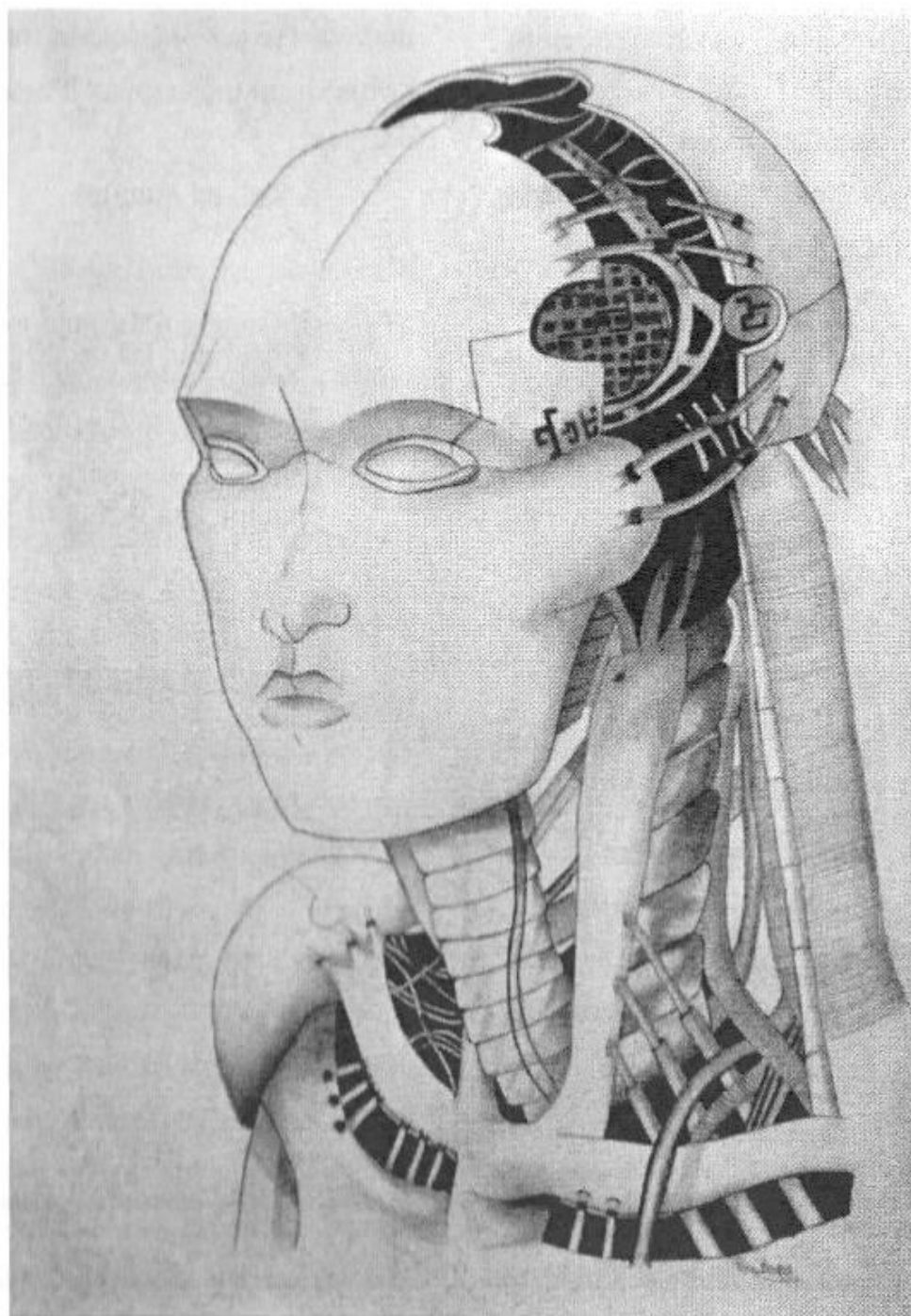

PANORAMA

121

SFERAKON 2013.

Specijal – dječji radovi

UVODNIK

Štovani štioče,

u rukama držiš već treći specijalni broj "Parseka" posvećen prvonagrađenim radovima marljivih i kreativnih osnovnoškolaca i srednjoškolaca, po dobnim kategorijama i temama. Radovi su vrlo zanimljivi, pa ih vrijedi pogledati.

Možemo reći da je mic-po-mic nastala mala tradicija objavljivanja dječjih radova u SFerinom glasilu. Toplo se nadamo kako će ova praksa biti nastavljena i u buduće.

Natječaji za dječje radove raspisuju se po kategorijama: od prvog do četvrtog te od petog do osmog razreda osnovne škole, dok je srednja škola jedinstvena kategorija. Zadaju se teme i u književnim i u likovnim kategorijama. Raspisivanje samih dječjih

natječaja jest inače tradicija s respektabilnim trajanjem od preko dva desetljeća, a od nedavno se prvonagrađeni radovi prikupljaju i objavljuju u časopisu "Parsek".

A sad, na čitanje!

U Zagrebu, 09.05.2013.

"Parsek" na webu

<http://parsek.sfera.hr/>

B.Švel

PARSEK je paradoksalno-sekularno glasilo SFere, Društva za znanstvenu fantastiku, Društva za znanstvenu fantastiku, IV. Podbrežje 5, 10000 Zagreb. Izlazi. Svi prilozi vlasništvo i copyright autora. Uredio i prelomio: Boris Švel Dagi. Naslovnica: *Budućnost evolucije*, Petra Bajac, 2.r., Gimnazija Karlovac, Karlovac. PARSEK je glasovanjem European Science Fiction Society na Euroconu 2011. u Stockholmu proglašen najboljim europskim SF fanzinom 2011. godine.

Ivana Janeš

ČUDNOVATA KNJIŽNICA

Opet je počeo. Čitanje bukvice popraćeno crvenilom u licu i blagom hiperventilacijom. Bukvica je polako postajala vriska, a nama se činilo da će govorniku za koji čas izbiti pjena na usta. A nismo čak ni bili tako grozni. No dobro, jesmo. Uzeli smo imenik i upisivali si ocjene, to jest samo petice, zato se razrednik onako i derao na nas. Ovaj put smo stvarno pretjerali. Naspram svih onih gluposti koje smo tijekom godina priređivali, ova je ipak bila najveća. Ovoga nas puta razrednik neće braniti, već strogo kazniti.

Sedmi be s velikom je napetošću iščekivao strašnu kaznu koja se imala donijeti na sjednici razrednoga vijeća kroz nekoliko dana. Tih nekoliko dana neizvjesnosti i patnje bilo je strašno čak i za one učenike koji su većinu vremena glumili frajere. Napokon je donesena odluka. Razredno vijeće odlučilo je da umjesto razrednog ukora ovoga puta zaista odradimo svoju kaznu. Čitav je razred suspendiran s nastave. Učenici neće uživati u blagodatima dokolice uz kauč, TV, mobitele i internet,

već će suspenziju odraditi u knjižnici. U roku od tjedan dana sedmi be morat će pročitati sve knjige s najveće police u školskoj knjižnici. Naravno, sve je to valjalo odraditi bez ikakve pomoći čarobnog štapića zvanog Google. Kako bismo dokazali da smo knjige zaista pročitali, morat ćemo napisati kratki izvještaj o njima. Tko ih ne pročita, bit će smjesta izbačen iz škole uz srdačnu čestitku - negativnu preporuku ravnateljice za upis u srednju školu. Presuda je za razred bila toliko zastrašujuća da u početku ni sami nismo mogli vjerovati. No, nova je ravnateljica bila odlučna da makar i takvim rigoroznim mjerama školu napokon dovede u red.

Bilo kako bilo, kazna kao svaka, i ova se morala izvršiti. Razrednik je strogo napomenuo da se moraju pročitati sve knjige, osim knjige pod nazivom *Pomalo neobične pripovijesti*. Tamna, izlizana i prašnjava, ta se knjiga nalazila zbijena među ostalima na dotičnoj polici. Napuštanje knjižnice tijekom izvršavanja kazne bilo je strogo zabranjeno. Fiziološke potrebe

zadovoljavale su se uz strogi nadzor profesora škole. Od školske kantine do kupaonica, od kupaonica do spavaonica, učenike su pratili profesori. Isprva su nevoljko pristali na ovaj vid dežurstva, no kada im je iz Ministarstva obećano da će za to biti plaćeni, svim su se srcem zdušno dali u revno izvršavanje svojih dužnosti.

Grozničavo smo tražili neki izlaz, neku kraticu, bilo kakvu krivinu kojom bismo nadmudrili stroge nastavnike i izbjegli neminovno. Najprije smo došli na ideju da se dogovorimo tko će što pročitati i o tome izvijestiti ostale, ali dok smo postigli dogovor izgubili smo već cijelo jutro. Prvi je dan bio grozan. Uzalud smo se pokušavali koncentrirati. Sama pomisao na nepredvidivi niz posljedica našeg čina skretala je pažnju s likova, zapleta i obrata brojnih priča, pripovijesti, novela i romana. Drugoga dana svi su već bili smireniji i opušteniji. I dalje su se grupno naprezale moždane vijuge u pokušaju da se pohvataju nadolazeće informacije koje su se rojile i sudarale u našim glavama.

Četvrti se dan Tino, inače najživahniji dječak u razredu, popeo na vrh police i posegnuo za knjigom koja mu se činila najzanimljivijom. Bila je to otrcana i prašnjava zbirka *Pomalo neobične pripovijesti*. Na koricama knjige, u donjem desnom uglu, nalazio se natpis "U slučaju nevolje, čitaj dalje". Zanemarivši razrednikovo upozorenje i neobičnu napomenu, Tino je mrtav-hladan počeo čitati, a stranice

knjige počele su se ljeskati jer su ih u trenu prošarali zlatni gibajući valovi. Dječak je očaran čarolijom nastavio čitati. I ova se Tinova odluka, kao i mnoge druge prije nje, pokazala pogrešnom. Jednom kada je počeo s čitanjem, pao je u nekakvo stanje transa iz kojega ga je bilo nemoguće probuditi. Poput kakvog vrača ili šamana, nepomično je sjedio na podu prekriženih nogu i čitao list za listom, ljuljajući se naprijed-nazad.

Prva pripovijetka bila je o dvojici paleontologa koji su proučavali ostatke izumrlih životinja u ravninama Patagonije u dalekoj Argentini. Nismo se ni snašli, a odjednom je preko cijele knjižnice prešla noga dinosaura. Nitko nije znao što se događa. Svi su bili izbezumljeni i paralizirani od straha, šoka, nevjerice. Kao u kakvom snu, iz trošnih, crvotočinom pojedenih polica naše knjižnice počeli su nicali pravi pravcati pejzaži daleke Patagonije. A iz tih neobičnih kulisa izvirivali su raznorazni saurusi, reptili i gmazovi čije su prijeteće oči i zastrašujući zubi sijevali sa svih strana - sa zemlje, iz vode i zraka. Tino je pao u nesvijest, a njegovo je tijelo beživotno ležalo na podu.

Znate kako se u ovakvim trenucima većina ljudi jednostavno uspaniči i totalno je beskorisna? E, pa takva nije moja prijateljica Rina. I inače uvijek domišljata onda kada to treba biti, upravo se ona dosjetila rečenice s početka knjige: U slučaju nevolje, čitaj dalje... Ne gubeći vrijeme, Rina dohvati knjigu, okrene nekoliko stranica i počne

čitati. Pripovijest je započinjala opisom stana koji joj se činio nevjerovatno poznatim. Nakon pola stranice shvatila je da je riječ o njezinom stanu, o domu Cindrićevih. Udobna atmosfera poznatog i domaćeg opustila je Rinu, ali i ostatak razreda koji se oporavljao od nemilih događaja. Sada je pak ona sjedila prekrivenih nogu ljuljajući se naprijed-nazad i u transu čitala. Tino je dolazio k sebi. Štoviše, uz Adelinu i Irmu koje su mu stavljale hladne obloge na čelo, činilo se da čak i uživa.

Ušavši u predsoblje, Rina je ugledala mamu. Mama je izgledala bolje nego obično. Bila je sređena i nevjerovatno ljubazna. Nije, kao obično, već s vrata dovikivala da se ruke peru te da se sjeda za stol, već joj je uputila jedan od onih blaženih osmijeha koje ti obično upućuju ulični prodavači ili članovi kakve sekte. U rukama je držala besplatne kupone za poznati lanac brze hrane te je, umjesto uobičajenog ručka, povelala Rinu i čitav sedmi be na pustošenje poznatog fast fooda. Učenici su se našli okruženi poznatim interijerom - sjajnim crvenim i žutim pultovima iz kojih su ih mamile oživljene reklame koje su njihovim okusnim pupoljcima nudile nezaboravno putovanje. Ah, treba li uopće spominjati da smo se počeli pretrpavati hranom? Ušli smo iza pulta i pustošili sve pred sobom, poput gutajućeg plamena. Najveća je gužva bila ispod pipe za sladoled. Dragan i Boris su bezuspješno pokušavali odlijepiti Davida od pipe kako bi i sami, ne mareći za higijenske

standarde, namjestili svoja usta na tu istu pipu i osjetili neponovljiv okus poznatog sladoleda. Ubrzo su se svi previjali od želučanih tegoba, a gužva je ovoga puta nastala pred wc-om. Pojedinci su počeli poprimati oblik one hrane na koju su se posebno bili nameračili. U jednom trenutku, opazila sam da se Rina počela pretvarati u ogromnu hrenovku te sam odlučila preuzeti stvar u svoje ruke. Da bih se dočepala knjige morala sam se boriti s gigantskom hrenovkom te bez lažne skromnosti moram reći da sam u tome uspjela. Brzo sam otvorila knjigu na posve drugoj stranici.

Odjednom smo se stvorili u nekoj jezivoj kući. Osjećao se propuh te nekakvo glasanje. U kući se nalazilo veliko starinsko stubište, s kojeg nas je nešto nekom neobjašnjivom silom privlačilo i dozivalo na gornji kat. Iako se većina nas bojala, krenuli smo gore na čelu s Jelenom, koja je inače poznata kao štovateljica horor filmova. Polako se uspinjući, krv nam se ledila u žilama, a žmarci nas podilazili. Iz nekog kutka na kraju hodnika začula se dječja brojčica. Tamo je stajala malena djevojčica blijeda lica. Tek smo nakon nekoliko sekunda shvatili da djevojčica uopće ne stoji nogama na podu, već lebdi. Nožicama obuvenima u crvene cipelice lagano je mlatarala po zraku. Jednoglasno smo zavrištali. Svi smo poletjeli prema ulaznim vratima, ali najstrašnije je bilo što vratiju uopće nije bilo. Okrenuli smo se da krenemo suprotnim putem, no ispred nas se stvorila

ona - Lebdeća Djevojčica. Ponovno smo vrisnuli, a ona je objema rukama prekrila uši. Mi smo zanijemili, a ona je podigla prstić i počela mi se približavati, i dalje levitirajući. Stavila mi je prst ispred nosa te ga polako počela spuštati prema mojoj znojnoj ruci u kojoj sam držala knjigu.

"To želiš?", promucala sam.

Djevojčica je kimnula glavom. Pružila sam joj knjigu.

"Tražim je stoljećima", konačno je progovorila.

"Zapela sam ovdje bogu-iza-nogu", uzdahnula je: "Kako da vam to objasnim... Ja sam zapravo ispala iz jedne priče koja se nalazi u ovoj vašoj knjizi. I stoljećima tražim svoju priču."

Ovdje se zaustavila jer joj je lijevo oko počelo kružiti po očnoj jabučici dok nas je desno sasvim smireno promatralo. Smetena neposlušnošću vlastitoga oka, djevojka se strese, dlanom se lupi po sljepoočnici i ukroti drznika koji se u trenu vrati na svoje mjesto. U čudu smo je gledali.

"Gdje sam ono stala...", nastavi djevojčica: "Aha!! Iz koje ste vi priče? Ma

zapravo, ne odgovarajte na to pitanje. Ne želim znati."

Nekoliko trenutaka nas je sumnjičavo promatrala, a potom rekla:

"Ajmo ovako, ja uđem nazad u knjigu, a vi se katapultirate u jazbinu iz koje ste izmigoljili, može?"

Ne moram ni napominjati da nam se ovaj prijedlog učinio i više nego poštenim! Lebdeća se počela stanjivati dok se nije pretvorila u tanak trak dima, poput Duha iz Aladinove svjetiljke. Taj se trak isprva lagano izvijao po zraku, da bi se najednom, u stotinki sekunde, raspršio poput kometa i nestao u stranicama čarobne knjige.

Našli smo se ponovno u školskoj knjižnici. Sve je bilo kao prije. Zapravo, vrijeme je stalo i čekalo nas. Dogovorili smo se da dinosaure i Lebdeću više ne spominjemo. Nakon svega što smo prošli, služenje kazne koja nas je čekala izgledalo je poput nagrade.

Ime i prezime autora: Ivana Janeš

Razred: 7.

Škola: Osnovna škola "Turnić", Rijeka

Tema: Čudnovata knjižnica

Neva Kanižaj

DAN KAD SAM POSTALA NEVIDLJIVA

"Neću!"

"Hoćeš!"

"Neću!"

"Žalim, ideš i gotovo!"

"Urgh!!!"

Glupo čišćenje tavana kod bake! Kao da će bit' nečeg novog. Samo plijesan i prašina i prašina i plijesan. I koji mrtvi miš zatočen u mišolovci.

"Daj, mama! sutra je nedjelja. Jedini dan kada mogu duže spavati. Pliiiz!"

"Ne, obećali smo to baki i idemo!"

Mama još ne popušta. Kada bih barem mogla smisliti nešto da se izvučem...

"Gdje si, gdje si, gdje si? Znam da si tu negdje! Možeš se skrivati koliko god hoćeš, ali... Aha! Evo te!"

Uzela sam toplomjer u ruke. Cin! Ah, i čaj je napokon gotov. Sad samo... Savršeno! Stavila sam toplomjer u čaj. 39 stupnjeva. Odlično! Sada samo treba uvjeriti mamu. To će biti teško...

"Mama, imam temperaturu."

"Nemaš, samo ti se čini. Sredina je kolovoza. Nitko tada nije bolestan."

"Ali imam temperaturu 39!"

"Daj da vidim."

Pružila sam joj toplomjer. Ovo mora uspjeti, inače sam zapela u mreži. I to doslovno! Kod bake na tavanu ima toliko paučine da se čudim kako se svaki put izvučemo od tamo.

"Hmmm... Dođi."

"Ha?"

"Dođi da ti opipam čelo."

O-o! Ovo nije dobro.

"Znaš, odjednom se osjećam mnogo bolje. Valjda zbog zraka ili nečega", rekla sam sa usiljenim osmijehom. Možda mi je bolje od zraka?! Jesam li mogla reći što jasnije? Nikad neće povjerovat'!

"To sam i mislila! 'Ajde, sad se idi spremat' za spavanje, čeka nas dug put ujutro."

"Dobro", rekla sam zamišljeno. Mama možda misli da je pobijedila, ali ja imam još jednoga asa u rukavu!

"Hej!"

"Hej! Mislio sam da si kod prijateljice", rekao je tata.

"Um, ma vratila sam se maloprije... Nego, što radiš?"

"Popravljam ladicu."

Moj tata vječito nešto pila i radi u radionici. On mi je napravio drvenog konjića za njihanje,

hranilicu, kućicu za Barbike, škrinju koja mi stoji na kraju kreveta, okvire za slike...

"Nego, zanimalo me, ovaj, ono sutra, što idemo baki tavan čistit', zanimalo me..."

"Jel' ti moraš ić' s nama?", preduhitrio me tata.

"Da", potvrdila sam s blagim smiješkom na licu.

"Što je mama rekla?"

"Pa..."

"Onda moraš."

"Kako si znao?!"

"Jednostavno, uvijek odugovlačiš."

"Uh! Al' molim te!!!"

"Ne. Moraš ići."

Uh! Nekad me žvcira kako tata uvijek razgovara mirno, dok s druge strane, mama urla. Oni su totalno različiti. Ne znam što ih drži zajedno. Neki bi rekli - ljubav. Da, čudna je to stvar. Osjećaj, štogod. Pa, plan A nije uspio, nije ni plan B. Problem je što nemam plan C. Da se barem prema meni ponašaju kao prema Dori. Zapravo, mama je većinom na njenoj strani, a tata na mojoj, ali nikad joj se ne usudi usprotiviti. Valjda zato što je ona "glava kuće". Samo zato što je odvjetnica i zarađuje puno više novaca ne znači da je uvijek u pravu. Uvijek...

Romeo take me somewhere we can be alone...

Tko me sad zove?!

"Halo? "

"Hej, Eli! Jesi se uspjela izvuć'?"

"Ej, Klara!", rekla sam: Moram početi umemorirati brojeve. Na starom sam mobu imala brojeve svih ljudi koje znam. Iako sam iPhone (da, iPhone!) dobila prije mjesec dana, još uvijek nisam našla vremena za prepisati brojeve iz staroga moba.

"Ne, nažalost! Mislim da mi nema spasa. Ako se ne vratim, znaj da te volim!", rekla sam dramatičnim tonom, onakvim kakvim se koriste u filmovima.

"Hahahahahahaha! Ti se nikad ne prestaješ šalit', jel' da? Ti si novi Jim Carrey!"

"Haaaaaa! Jesi ti to meni rekla da sam muško?!", rekla sam uvrijeđenim tonom.

"Hahahahaha! Znaš ti što ja mislim! Niš', držim ti fige da se izvučeš, a onda se vidimo u ponedjeljak na mom partyu!"

"Jedva čekam!"

"I ja isto! Čao!"

"Čao!"

Klara i ja smo najbolje prijateljice još od vrtića. Od tada skoro sve radimo zajedno. Zajedno su nas uhvatili kad smo pokušavale sakrit' TV koji smo razbili palicama za golf jer smo mislile da će čovjek iz horora izać' iz TV-a i izbosti nas pa smo ga htjele ubiti. Isto su nas uhvatili kada smo prepisivale od najpametnije cure u razredu. Zajedno smo pokopale njenog hrčka, zajedno smo kupile i novog... Zajedno smo od rođenja! Moja mama i njena mama bile su krevet pokraj kreveta u bolničkoj sobi, zajedno smo bile u inkubatoru, čak i živi do mene! Još nisam sigurna što ću joj kupiti za rođendan. Ne slavi se 15. svake godine! Vidjet ću, možda kod bake na tavanu ima nešto. Klara obožava starudije, a moja baka... pa, njoj to nisu bile starudije, mislim, ipak ima 93 godine. Nitko mi ne vjeruje kad to kažem. Moja baka je vegetarijanka, do sedamdesete godine išla je svaki dan trčati, a sad ide svaki dan šetati psa po dva sata. Sve u svemu, zdrava je.

"Dora! Van iz moje sobe!!! Odmah! Tko ti je uopće dopustio da ulaziš u moju sobu?!"

"Ti meni stalno ulaziš u sobu. Mogu i ja tebi!", Dora se opravdavala. Ta mala! Uh! Kako me živcira!

"Mamaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!! Dora je u mojoj sobi!!! Reci joj da se makne! Ne želiš da je ja maknem!", vikala sam dok sam polutrčeći išla do mame.

"Čujem te i ovako, ne moraš se derati. Elizabeta, ti cijelo vrijeme ulaziš Dori u sobu. Što ti sad Dora smeta?"

"Al' ja sam starija! Ne može! Urghhh! Budi jednom fer."

"Ja? Ja sam uvijek fer!"

"Da, da, kako da ne! Znaš, moj rođendan je u ponedjeljak i pitala si me što želim..."

"Zapravo, nisam."

"Ja se baš sjećam da si me pitala 'Eli, moja najdraža, što želiš za rođendan?'"

"Ne sjećam se baš..."

"Pa evo, želim vrata s ključem!"

Baš kad je mama krenula nešto reći, tata je ušao u dnevnu sobu i stavio ruku oko mame.

"Što se tu događa?", pitao je tata zbunjeno gledajući u mene, pa mamu, pa opet u mene, pa u mamu...

"Ništa", rekla sam nezainteresirano, izašla, izbacila Doru iz sobe i zatvorila vrata.

* * *

"Probudi seeee!"

"Neću pit' čaj! Ti, goblin jedan!"

"Daj, moramo ići za sat vremena! Eli, probudi se!!"

"Ha?", prenula sam se. "Kol'ko je sati?", Pogledala sam kroz prozor, još je bio mrak.

"Pet sati."

"Pet?!", uzviknula sam izbuljenih očiju.

"Hajde, obuci se, pa dođi na doručak."

"Doručak nije noću", usprotivila sam se.

Mama se samo nasmijala: "Ako ne ustaneš, zvat ću Doru da te dođe buditi."

"Uh, taj mali hobit, bolje je da me se čuva", gundala sam. "Jedva mogu ustat'. Tko još igdje ide u šest ujutro?!"

U ormaru sam našla narančastu majicu, traperice i obula sam tenisice od prošle godine. Uzela sam i super stari lančić, za sreću. Na putu do kuhinje stala sam u kupaonici i rasplela pletenice. Nije da inače nemam kovrčavu kosu, ali ovo je čisto da se pojača.

"Dobro jutro", rekla je mama.

"Jutro", rekao je tata.

"Ej", rekla je Dora.

"Noć", rekla sam.

"Joj, Eli, malo života!"

"Znaš ti da sad većina života na Zemlji spava?"

"Ne oni na jugu. Njima je sada dan!", pametovala je Dora.

Htjela sam nešto reći, nešto što će je uvrijediti, ali jednostavno nisam mogla. Mozak mi je stao. To je jedna od najvećih gluposti koje sam čula, a čula sam ih puno. Zato sam samo napravila upitnu facu. Mama je samo odmahнула rukom. No, dobro! Da vidimo što ima za doručak. Sendvič! Jedina svijetla točka ovoga dana. Pojela sam sendvič. Nisam baš razaznala je li bio fin ili ne, okusni pupoljci su mi još spavali.

"Stigla ti je poruka, poruka, poruka, stigla ti je..."

"Dobro, dobro, kontam!", rekla sam stiskajući mobitel da prestane. MMS. Od Klare. Da vidimo. Hahahahahahahahaha! Poslala mi je sliku na kojoj se kesi i drži palac u zraku. I preko je napisala: *Sretno! XD Hahaha*. Tako sam sretna što je imam.

"Hajde, hajde, požurite se! Ako ne krenemo, zateći će nas gužva."

"Da, baš netko ide u selo u šest ujutro!"

"Eli, ne moraš uvijek biti sarkastična. Možda će ti u Neselcu biti lijepo!"

Hahahahahahah... Lijepo je to što me mama pokušava nasmijati. Iako to ne čini namjerno. I koje "zabavno" selo ima ime Neselce? Koje selo uopće ima ime Neselce? Zašto uopće ima to ime? Reći ću vam ja zašto. Zato što to nije selce, nego selendra! Ne razumijem čemu se uopće mama i tata vesele?!

"Ne duri se. Možda nekoga upoznaš!"

"Koga se uopće može... Hej!", viknula sam. Dora se progurala na prednje sjedalo.

"Ona nema ni dvanaest! Ne može!"

"Dora, pomakni se", mama je rekla. Wow! Mama je stala na moju stranu? To je nešto novo. Mislim... ovo je treći put da je stala na moju stranu. Prvi put u vrtiću kada sam grizla. Rasli su mi zubi i boljelo me. Problem je bio što su mi rasli zubi, a ne živci. Kad god bi mi netko nešto rekao što mi se nije sviđalo: gric! Drugi put, kada mi je bilo deset godina, obrijala sam tati glavu, zalijepila umjetne nokte na nokte i našminkala ga dok je spavao. Slikala sam ga i stavila slike na njegov Facebook. Znaite ono, kad ste mali i slatki svi vam sve govore, pa i lozinku. Čak ni nije tako teško. Samu sam mu se nasmiješila i rekla: "A tatice mojim teee!!" Rastopio se kao maslac. Uz maminu pomoć uspjela sam se izvući i završila s kaznom: nema TV-a 4 mjeseca, kompa 6 mjeseci, a mobitel 2 mjeseca. I naravno, nema izlazaka s prijateljima 3 mjeseca. Jedina zabava u kući mi je bila: jesti voće. Jadno, znam! I tako sam ja gledala kako se grožđe kotrlja dok su moji prijatelji vani

uživali u ljetu. I treći put je bilo sada. Izvila sam obrve.

"Miči se!" Dora se nevoljko pomaknula. Čini se da će ovo biti dug put.

"Kol'ko nam treba do tamo?", pitala sam nestrpljivo.

"Oko pet-šest sati", tata je odgovorio uzbuđeno. On je uvijek jako uzbuđen kada se radi o putu. I to kada se ide u mjesto za koje nitko ne zna. Čak ga i stanovnici tamo zovu drugačije. Neko čudno ime... Ne znam više. Ali moja baka je predsjednica toga sela, a ona je čudna. Ima preparirane životinje u dnevnoj sobi, nosi puno nakita, dosta je praznovjerna. Uvijek me učila da vile postoje. Stavila sam slušalice u uši, pokrenula MP4 player i uzela svoju vrećicu sa slatkišima. Kao što je tata rekao, ovo će biti dug put.

* * *

"Evo nas!", tata je viknuo uzbuđeno i povukao ručnu. Stajali smo ispred stare, visoke i pomalo nakrivljene kuće. Kuća je imala dva kata i ogroman tavan. Kupili su je bakini roditelji kada su se vjenčali, onda znate koliko je stara... Jako. Baka živi samo na prizemlju i prvom katu. Probala je iznajmiti ostatak kuće, ali nitko u njoj ne želi živjeti, kažu da je previše jeziva. Još selima, a i gradovima u okolici kruži priča o čovjeku koji je unajmio sobu na četvrtom katu. Bio je tamo tjedan dana, a onda je jedne noći samo nestao. U sobi su našli sve njegove stvari, ali njega nije bilo. Mislili su da ga je baka ubila. Htjeli su je uhititi, ali nisu imali nikakvih dokaza. Ipak, većina mještana voli baku.

"Eli, ti ponesi torbe", mama je rekla izlazeći iz auta.

"Molim? Ne može! Nosite si sami svoje torbe. Za sat vremena ću teglit' kutije od deset kila dok se Dora dolje igra s bakinim crnim mačkama."

"Elizabeta! Ne budi bezobrazna! Nema ih puno! To možeš sama!"

Ha! Mene naziva bezobraznom!

"Dobro, onda nek' Dora ponese nešto."

"Ti si deset puta snažnija od Dore!"

Dora se okrenula i izbeljila. Ta mala! Kad je dohvatim! Uzela sam torbe i odnijela ih u hodnik. Dalje nek' se sami snalaze.

"Eli, moja najdraža...", baka je došla u hodnik s raširenim rukama.

Ha, možda ipak nije bila mama ta koja me pitala što želim za rođendan. Baka je imala na rukama jako puno prstenja, kao i obično. Nosila je cipele na debelu petu od 4 cm. Da, moja baka je bila u devedesetima, ali je još uvijek bila u formi. Nosila je crne tajice i tamnoljubičastu tuniku s perlicama na rubovima.

"Bako!"

Baka je bila oduševljena što me vidi. U cijeloj obitelji ona me voljela više i od Dore! Ha ha! Nju možda vole mama i tata, ali mene voli bogata baka!

Ušla sam u dnevnu sobu. Sve je bilo puno dima od svijeća.

"Kada ćemo početi s čišćenjem?", pitala sam.

"Pa, tata i ja ćemo još malo popričat' s bakom, a Dora ne može nositi te teške kutije... Odi ti, a mi ćemo kasnije doći", rekla je mama kao da u tome nema ništa nepravedno.

Pripremila sam se na vikanje. Smislila sam sve svoje argumente. Sve to u 3-4 sekunde. Sve je bilo savršeno. No, onda me baka preduhitrila.

"Antonija, ne vidiš li nepravdu u tome? Kada je Eli bila njenih godina mogla je nositi stvari dva puta teže. Zašto onda Dora ne bi?"

"Eli je drugačija. Imala je duplo više kila od Dore", mama se branila.

"Ti to mene nazivaš debelom?!", pitala sam zapanjeno.

"Eli, dođi", rekla je baka, uzela me za ruku i povukla iz hodnika. Imala je dugačke nokte, jako dugačke. Oko četiri centimera.

"Au! Bodeš!", požalila sam se.

"Eli, znam da je tvoja mama nepravedna, ali ja ću zato biti pravedna", baka je izvadila 200 kuna iz džepa. Pobjegao mi je osmijeh, ali brzo sam ga zakamuflirala.

"Znaš, gore je jako mračno i strašno i ima mnogo pauka..."

Baka je izvadila još 100 kuna. Ovo je bolje. Uzela sam novce. Baka se nasmiješila i otišla. Pogledala sam na tavan i ugrizla se za usnu. Tavan je bio jako velik i mračan. Sve u svemu strašan. Inače nisam tako strašljiva, ali jučer sam kod Klare gledala horor. Čovjek je na tavanu isjekao ljude, ali nisu skroz umrli i onda su došle zmije i pojele ih polužive. Fali mi vrijeme kada smo Klara i ja gledale crtiće! Trebat će mi puno crtića da zaboravim taj horor. Skupila sam hrabrost i popela se na tavan. Upalila sam svjetlo. Krenula sam od kutija blizu ulaza. Ništa posebno. Samo neke užasno stare stvari. Spustila sam ih dolje. Zapela mi je za oko stara kutija slična onoj koju mi je tata napravio prije par godina. Polako sam joj prišla. Već sam razvila reflekse. Kutije su toliko stare da iz njih izlijeću šišmiši i bježe miševi. Brzo sam otvorila kutiju i povukla se nazad. Polako sam se navirila u kutiju.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaa!" zavrištala sam.

"Što je to?", mama se zabrinuto trgnula.

"Izgleda da je Eli našla moju plastičnu zmiju", rekla je baka potpuno smireno.

Uzela sam štap i pipnula zmiju. Plastična.

"Uh!" odahnula sam.

Izbacila sam plastičnu zmiju i stresla se. Oduvijek mrzim zmije. U kutiji ima puuno stvari. Neće biti teško naći nešto za Klaru. Da vidimo: stari svijećnjak. Ne. Špil karata. Ne. Pješčani sat. Ne. Sat. Ne. Mrtvi miš. Iju! Knjiga. Da vidimo. Klara oduvijek voli čitati. Pročitala je već jako puno knjiga. Da vidimo o čemu je. Pogledala sam sadržaj.

Kako pretvoriti miša u žabu	2. strana
Putovanje po karti	7. strana
Letenje po zraku	15. strana
Metla vam se neće pokrenuti?	20. strana
Napitci	27. strana
Nevidljivost	47. strana
P...	

Nevidljivost? Otvorila sam 47. stranicu. Pisalo je: izgovorite čarobne riječi: Nestajaourus zatotus pokjetnutos tjedanos!

"Nestajaourus zatotus pokjetnutos tjedanos?!" pokušala sam pročitati. Što je moja baka? Vještica? Ima u sadržaju i nešto za produžavanje života. Zatvorila sam knjigu i obrisala prašinu s nje. Naslov je glasio: Čarobnjaštvo za početnike. Autorica je bila Viktorija Aldros, najpoznatija vještica u povijesti. Knjiga je imala i jednu napomenu: *Prodavati samo čarobnjacima i vješticama*. U sebi je imala i račun. Kupljena je 1893.g. Baka je malo starija no što mislimo. Ha-ha! Kao da vjerujem u to, ali Klara vjeruje! To bi mogao

biti savršen dar za njen rođendan. Idem pitati baku.

"Baaaakoooo!!! Jel' ti treba ova knjiga?!", pitala sam spuštajući se ljestvama. Au! Zabila sam se u nekog čovjeka.

"Oprostite", rekao je.

"Ništa", odgovorila sam. Jadnik je izgledao izgubljen. Što on uopće radi u bakinoj kući?

"Ti... tti... t-t-ti m-me vidiš!" zamuckivao je u čudu.

"Ha? Naravno da te vidim!" O čemu on to govori? Zašto ga ne bih vidjela?

"Napokon, napokon!", rekao je kroz suze radosnice.

Zagrlio me, potapšala sam ga po ramenu.

"Oke, oke. Sad me možeš pustiti!" Bilo je malo čudno imati sredovječnog čovjeka koji te grli, a da ti nije rodbina.

"Idemo do ostalih?", pitao je.

Mi? Zašto bismo mi išli do ostalih? Tko je uopće on? Tko su ostali?

"A... Vi ste?"

"Oh, da! Zaboravio sam se predstaviti. Ja sam Zoran. Živim tu. Hej! što to držiš u ruci?!"

"Um... Knjigu?"

"Ostavi to odmah! To, to nije dobro! To je zlo!"

"Aha...", rekla sam ne vjerujući mu. Što ti može učiniti knjiga? To je samo knjiga. Jako stara i jako čudna, ali opet samo knjiga.

"Daj mi to!", pokušao mi ju je oduzeti.

"Idem ja sad", rekla sam držeći knjigu visoko u ruci tako da je ne može dohvatiti.

Ušla sam u dnevnu sobu. Nitko se nije okrenuo prema meni, osim bake. Zašto nisam iznenađena? Iako, malo me začudio bakin pogled. Izgledala je kao da je vidjela duha.

"Marina, što je?", zabrinuto je pitala mama.

"Ništa, ništa. Sjetila sam se da nisam nahranila mačke", rekla je baka s očitim lažnim smješkom: "Idem vidjeti odmah i kako je *Eli*."

Eli je rekla previše naglašeno. Ne kontam.

"Ej, bako jel' ti treba ova knjiga?", upitala sam i odložila knjigu na stol. Dora je počela vrištati: "Mama!!! Knjiga se sama pojavila na stolu!! Rekla sam ti da ovdje ima duhova! Hoću kući!!"

Da, sad se pravi da ne postojim. Kako originalno.

"Joj, Dora, ovdje nema duhova!", rekla je mama.

"Ja sam tu knjigu sad maloprije ostavila tu", baka je pokušavala složiti rečenicu. Očito je još u šoku. Dobro... Baka je uzela knjigu i rekla: "Dora, Antonija, Davore, sviđa vam se nova slika koju sam kupila? Ona tamo?" - i pokazala na sliku u kuhinji. Dok su oni odlazili u kuhinju vidjeti novu sliku, baka je napravila kretnju glavom prema meni da izađemo u hodnik.

"Super, sad me...", htjela sam reći nešto o Dori, ali baka me prekinula.

"Gdje si našla tu knjigu?!", pitala je užasnuto. Zašto se svi toliko uzbuđuju oko te knjige?

"U tvojoj škrinji. Na tavanu."

"Jesam li ti jasno rekla da se držiš dalje od te knjige?"

"Pa i ne baš..."

"Um, dobro, nebitno. Ti si... um... postala... nevidljiva."

Oduvijek sam znala da mojoj baki nisu sve na broju, ali da je ovoliko luda... Samo sam mogla nagađati. Iako je bilo smiješno.

"Da, sigurno. Ja se idem istuširati jer tko zna čeg' sve gore nema, a ti malo privilegna", rekla sam i potapšala je po ramenu.

"Upravo sam razgovarala s Eli i ona kaže da bi željela ostati još malo", baka je rekla mami i tati.

"Misliš, ovdje?", tata je pitao u nevjerici.

"Da."

"Ali u ponedjeljak je Klarin rođendan. To sigurno ne bi htjela propustiti", nadovezala se mama.

"Rekla je da su se malo posvadale...", slagala je baka.

"Pa, ako hoće...", složila se mama.

"Dobro, onda smo se dogovorili!", rekla je baka s olakšanjem.

It's a love story..., mobitel mi je zazvonio. Klara.

"Hej! Kak' si? Kak' ti je tamo? Jesi što našla?" pitala me prije no što sam stigla reći *Halo*.

"Hej! Pa... Skontala sam da mi je baka malo puno prolupala pa bih htjela otić' što prije."

"Što ti je rekla?"

"Hmmm. Ovaj put? Da sam postala nevidljiva."

"Pre-dobro! Kako bi bilo fora da si stvarno nevidljiva", rekla je uzbuđeno.

Klara oduvijek ima bujnu maštu. Zna *Harryja Pottera* napamet. U početku je bilo fora. Sad jednostavno živcira.

"Aha... E, zovu me. Moram ić'. Vidimo se sutra."

"Totalno! Jedva čekam! Boook!"

Znam, znam! Lagati nije lijepo, ali... Nekada se jednostavno mora. Dobro, našla sam dar za Klaru, samo gdje li sam ga ostavila? Hm... Došla sam u dnevnu sobu, spustila sam je na stol, Dora je počela vrištati, baka je poludjela, ošla sam se tuširati, Klara je zvala...

"Ajmo, polazak!", mama nas je dozivala. Toliko o tome da će mi se pridružiti u

spremanju. Izašla sam u hodnik i našla knjigu na radijatoru. Uzela sam je i sakrila. Nisam pitala baku, ali mislim da je dovoljno luda i bez toga. Kako se samo usude ostavit je samu? Uzela sam torbu, utrčala u auto i zatvorila vrata. Otvorila sam prozor. Tata je upalio auto, a termometar je pokazivao 42 stupnjeva. Torbu sam bacila na pod i pogledala kroz prozor. Dan je bio sunčan i lijep, a nebo plavo i bez oblaka. Savršen dan za nestajanje! Hahahahahahaha!!! Tko bi povjerovao u takvo što? Ah, da. Klara! Nekad se pitam da nas nisu zamijenili u rodilištu.

"Što Elina torba radi ovdje?", pitala je Dora.

HA-HA! Udarila sam je u rame.

"Tata! 'Aj pazi kak' voziš!", uzviknula je Dora.

"Ha? Vozim normalno", tata je rekao u čudu.

"Ne znam, Dora, možda joj ne treba", mama je odgovorila.

"Baš dobro što je Eli ostala kod bake. Po cijele ću dane bit' u njenoj sobi."

"Molim? 'Aj prekini me ignorirat, hobite jedaan!"

Kako se usuduje?! Mene?! Ignorirati! Urgh!

"Nije da ćeš se moć' probit. Ulazak u njenu sobu je kao ulazak u labirint", tata je rekao šaljivo.

Haaa! Moja soba je uredna! Ne baš, ali...

* * *

I tako je prošao put kući. Stigla sam na vrijeme za polazak na trening plesa. Pokupila sam prvu majicu koju sam vidjela na krevetu, a tajice sam našla na globusu. Jesam li ja ozbiljno tako neuredna? Ma to mi se samo čini...

"Idem ja", rekla sam mami i tati koji su se izvalili pred TV-om. Zapravo mami jer je tata

već hrk'o. "Ne, ne moraš me ispratit'", dodala sam zajedljivo. Zalupila sam vratima na izlasku.

Is this in my head, I don't know what to think...

"Da?" Super! Mama! Znači, nije mi rekla ni 'bok' kad sam izlazila, al' sad me može zvati.

"Kak' ti je kod bake?"

"Ti se šališ, jel'da?"

"Toliko je loše? Pa baka je rekla da si je molila."

"Ma neee. Super je."

"Odlično. Čujemo se. Bok!"

No, dobro...

"Hej! Ja stigla!" rekla sam.

"Superrr! Moramo se vidit'", rekla je Klara sretno. Za nju je jedan dan daleko od mene dug kao tisuću godina, a i meni treba netko 'normalan'!

"Uh, sad imam ples... poslije ne mogu."

"Pa do koliko ti je ples?"

"Devet. I dok dodem kući, istuširam se, osušim kosu... Ne stignem, već bi bilo deset."

"A da ja dođem?", rekla je Klara sa žarom nade u glasu.

"Ne... pa vidimo se sutra u školi... E, došla sam, vidimo se sutra. Bok."

"Bok", rekla je Klara razočarano.

"Hej, ljudi!", rekla sam kad sam ušla u garderobu. Nitko nije odgovorio. OK, ovo je zbunjujuće. Ušla sam u dvoranu. Gloria je pozvala ostatak grupe. Sjeli smo na pod da nas prozove.

"Ana."

"Tu."

"Petra."

"Tu."

"Marija."

"Tu."

"Sara."

"Tu."

"Elizabeta."

"Tu." javila sam se.

"Jeste sigurni da nije u garderobi? Jel' se nije ona trebala vratit' danas? Jel' napisala da neće doći?", Gloria je pitala.

Ha?? "Juhuuu! Ljudi! Tuuu saaaaammm!!!!!!", izderala sam se.

"Ne, nije se javila", rekla je Petra.

Gloria je prozvala ostatak grupe. Stavila sam bocu pored prozora.

"Ej, jeste sigurni da Eli nije tu? Njena boca je tu", Sara je rekla.

"Jeste sigurni da je to njena boca?"

"Ako je tu, valjda će doći", Darija je rekla.

"Ha-ha, ljudi! Što je danas?! Prvi april?! Ozbiljno, 'aj se prestanite zezat'. Nije više fora!" izderala sam se. Nitko se nije niti okrenuo, trznuo, niti učinio išta što bi ukazivalo da je čuo išta što sam rekla. Jel' ih moja sestra sve podmitila? Odakle joj uopće novac?

"Kol'ko god da vam je Dora dala, ja dajem duplo!"

Nitko nije niti pogledao u mom smjeru. Dobro, što im je dala?

"Znate što? Briga me! Idem!", viknula sam i uzela svoju bocu.

"Jel' netko od vas vidio Eli sad? Nema više njene boce", rekla je Petra zbunjeno.

"Gle! Stvarno!", rekla je Darija uzbuđeno i dodala mračno: "Ovdje se događa nešto čudno! Wow!"

Znam da Darija nije dobra glumica, ali taj strah u njenim očima... Čini se nekako stvaran... Hhhh... Ma ne... Nije moguće... Ne... Ne

vjerujem. Pokupila sam svoje stvari i otišla. Putem sam nazvala Klaru.

"Heeecej!" javila se ona sretno.

"Hej! Što radiš?"

"Natežem žvaku."

"Ok. Dolazim."

"Jeej!!!"

Do moje kuće mi treba svega nekoliko minuta što znači da mi toliko treba i do njene. *Ding dong ding dong diiiing doooooong* - zazvonilo je zvono. Klara je otvorila vrata nasmiješena, ali smješak je ubrzo nestao s njenog lica. Zatvorila je vrata! Meni! U facu! Haaaaa?? Pozvonila sam ponovno. Izašla je na prag i pogledala na kraj ulice.

Izderala se: "Idite si tražit' neku drugu kuću za zvonit', hobiti jedni!!!"

Za to vrijeme sam se uspjela uvući u kuću. U hodniku sam uzela olovku i papir i napisala: *Tuuuu sam - Eli <3*

Klara je iznervirana zatvorila vrata i okrenula se prema meni. Prvo je vrisnula, a onda je pokupila papir na podu.

"Klara, jesi dobro?", Klarina mama je dotrčala.

"Ma dobro sam, vidjela sam pauka", odgovorila je skrivajući papir iza leđa. Mama joj je povjerovala i otišla u dnevnu sobu.

"Eli?", prošaptala je Klara.

Uzela sam još jedna papir i napisala: *Da*.

Pružila sam joj ga u ruku. Čini se da ono što držim u ruci nitko ne može vidjeti.

"Ti si nevidljiva?", upitala je Klara škiljeći. Uzela sam joj jedan papirić i napisala: *Očito*.

"Pre-dobro!", izderala se Klara.

"S kim ti to pričaš?", upitala je Klarina mama iz dnevne sobe.

"Um, ma pričam s Eli."

Nije to tako daleko od istine. Popele smo se na kat u Klarinu sobu. Uzela je mobitel i nazvala me. Javila sam se.

"Znala sam! Postala si nevidljiva! Pre-dobro!", opet se izderala.

"Nije tako super. Nitko me ne vidi! Sutra je tvoj rodendan. Što ću onda? Moji misle da sam kod bake", požalila sam se.

"Ma sigurna sam da ćemo nešto smisliti'. Hoćeš ostat' prespavat'?' Morat ćemo pričat' preko mobitela cijelo vrijeme, ali vrijedit' će!", rekla je i namignula. Skoro sam rekla: *A što ću reći mami?* Ali, onda sam se sjetila da sam nevidljiva i da mama misli da sam kod bake pa sam umjesto toga rekla: "Samo ako tvoja mama danas radi svoje poznate palačinke", Klarina mama radi najbolje palačinke. Zapravo, moja mama nikad ne radi palačinke, jer ne zna, pa su mi bilo koje palačinke savršene.

"Hhh... Naravno. Samo je moram nagovoriti'. Neće bit' teško."

Klarinu mamu je lako uvjeriti da pravi palačinke. Zapravo, lako ju je nagovoriti da pravi bilo koje jelo jer ona jako voli kuhati i peći. I to finu hranu. Ne kelj, prokulice, špinat...

"Onda se baci na posao!", rekla sam joj kroz smijeh.

Dok je Klara nagovarala mamu da radi palačinke, ja sam izvadila časopise i uključila laptop. Iz ladice sam izvadila svoju pidžamu (da, imam svoju pidžamu kod Klare) i obukla je. Svoju koverčavu kosu vezala sam u pundu i sjela pred laptop. U google sam upisala: Nevidljivost. 1008543272 rezultata. Ovo je jednostavno smiješno... "Pojedite kilogram luka pomiješano s ptičjim uljem i svinjskim

jezikom" samo je jedan od prijedloga koji su... koji su... Ne znam tu riječ. Jednostavno su... čudni? Besmisleni? Hmmm? Sjetila sam se da mi je u torbi bakina knjiga. Ustala sam i otišla po nju. Otvorila sam je, ali mi je ispala iz ruku i otvorila se na zadnjoj stranici. Tu je bio neki broj koji je glasio 01/445 218 668. U trenutku kada sam se sagnula podići knjigu, Klara je ušla u sobu s toplim palačinkama u desnoj ruci i preljevom od čokolade i karamele u lijevoj. Zastala je na sredini sobe i upitala: "Eli, jesi tu?"

Uzela sam laptop. Klara je poskočila.

"Oprosti, još se nisam naviknula da stvari nestaju kad ih dotakneš", rekla je Klara.

Pričale smo cijelu noć, smijale se, jele palačinke (najvažnije!). I onda, u jedan ujutro, bilo je vrijeme za spavanje. Barem za Klaru. Cijelu noć nisam mogla zaspati. Razmišljala sam o tom broju. 01/445 218 668 mi je prolazilo kroz glavu cijelo vrijeme. Na kraju sam se probudila u pet i ostavila Klari poruku: *Otišla, čujemo se poslije!* Izašla sam iz kuće i nazvala taj broj. Zvoni.

"Halo?", javila se neka žena.

"Um, oprostite, našla sam vaš broj na poledini knjige."

"Koje knjige?", žena je upitala nezainteresirano. "Čarobnjaštvo za početnike."

"Molim!?", žena je odjednom zvučala jako zainteresirano.

"Čar..."

"Ma ne to! Odakle ti ta knjiga?", prekinula me.

"Od bake... Iz...", opet me prekinula. Stvarno? Jel' mi mora stalno upadati u rečenicu?

"Neselca?"

"Da. Kako ste znali?"

Iskreno, više me ništa nije moglo iznenaditi. Ili uplašiti. Žena mi je rekla svoju adresu. Koraljska 25. Došla sam do ulaznih vrata. Žena koja mi ih je otvorila podsjećala me je na moju baku. Mršava, nakićena, visoka, nakićena, mladolika, nakićena... Odmah me prepoznala i uvela u kuću. Rekla mi je da se zove Viktorija Aldros. Objasnila mi je da je ona najstarija čarobnica (ne vole riječ vještica) i da je ona napisala tu knjigu. Izvela je nekakvu čaroliju, nešto, nešto, na meni. Nije upalilo. Nakon što je napravila to nešto na meni, otpratila me do vrata. No, dobro, ovo nije upalilo... Možda samo mora proći neko vrijeme. Do tada ću... Ne znam... Nemam što... Sve je zatvoreno i... Bez ideje sam tako hodala ulicom. Ha? Čekaj? Ljudi u banci? Vi to ozbiljno? Došla sam do banke. Zašto ljudi sjede na podu banke? Idem vidjet'.

"Ne mrdaj! A ti donesi novce!", čula sam grubi glas. Uplašeni vlasnik banke otrčao je u trezor. Čovjek je uperio pištolj u trudnicu. A ne, nećeš mi dirat' trudnicu! Prvo što sam se sjetila je bilo skinuti mu kapu s glave. Tako da ga svih četvero vide! Počešao se po glavi i tako shvatio da nema kapu.

"Tko?! Kako ste to učinili?", pitao je sve se više približavajući trudnici. Dotrčala sam do uplašene žene i zgrabila je za ruku. Trebali ste mu vidjeti facu jer nije mogao shvatiti kako i gdje je nestala! Izvela sam je van i rekla joj da oстане tamo. Kad sam se vratila vidjela sam da drži pištolj uperenog u nekog drugog čovjeka. O-o! ovo nije dobro! Uхватила sam čovjeka koji je bio do trudnice. Srećom, sjedili su u redu.

"Brzo, uhvati ga!", rekla sam glavom pokazujući na čovjeka do njega.

"I njega!"

Ovaj drugi je uhvatio trećeg i svi su postali nevidljivi. Brzo sam ih izvela van. Polako sam mu se približila. Izbezumljeno je buljio u svoju ruku u kojoj je stajao pištolj do prije nekoliko sekundi. Držeći pištolj s dva prsta, oprezno sam ga spustila na policu, da ga ne može vidjeti. Što sad? Znam! Uzela sam mobitel i bljeskala mu pred očima. Bježao je unatrag dok nije pao preko pulta. Ustao je, posrćući. Potrčao je, krenuo je bježati. Ne tako brzo! Gurnula sam stolicu koja mu se našla pred nogama. Pao je. Tako ležući, posegnuo je u džep po nešto. Mobitel. Utipkao je broj. Stavio ga je na uho.

"Policija?" rekao je plačnim glasom.

"Da. Izvolite?", javio se policajac.

"Dodite brzo! Upomoć! Požurite se! Ja... Ja... spasite me!", vikao je u mobitel uspaničeno.

"Smirite se gospodine. Gdje se nalazite?"

"U banci!"

"Je li pljačka?", upitao je policajac.

"Da!", odgovorio je kroz plač.

"Koliko vas je?"

"Samo ja!"

"A njih?", upitao je žurno.

"Pa kažem vam! Samo ja!"

"Zbunjeni ste! Smirite se! Dolazimo odmah!"

Skrivena iza vrata čekala sam policiju. Policija je ubrzo stigla. Pljačkaš je sjedio u kutu i njišući se naprijed-nazad i neprekidno ponavljao: "Mamice, upomoć!" Policija je ušla, a on im je spremno pružio ruke da mu stave lisice. "Izbavite me odavde, više nikad neću pljačkati, bit' ću dobar, obećajem!", rekao im je kroz suze. Dok su ga odnosili, sat je otkucio podne, a ja sam se brzo iskrkala van. Klara me čekala ispred kuće. Ona to trči do mene? Ona me može vidjeti?

"Ponovno si vidljiva!", izderala se Klara sretno. Popeli smo se do njene sobe.

"Sretan rodendan!", rekla sam pružajući joj bakinu knjigu. Klara ju je listala sa sjajem u očima. Došla je do strane na kojoj je pisalo: "Nevidljivost za napredne!"

"Nevidljivotus začaratotus napredodus montetus?", pročitala je Klara.

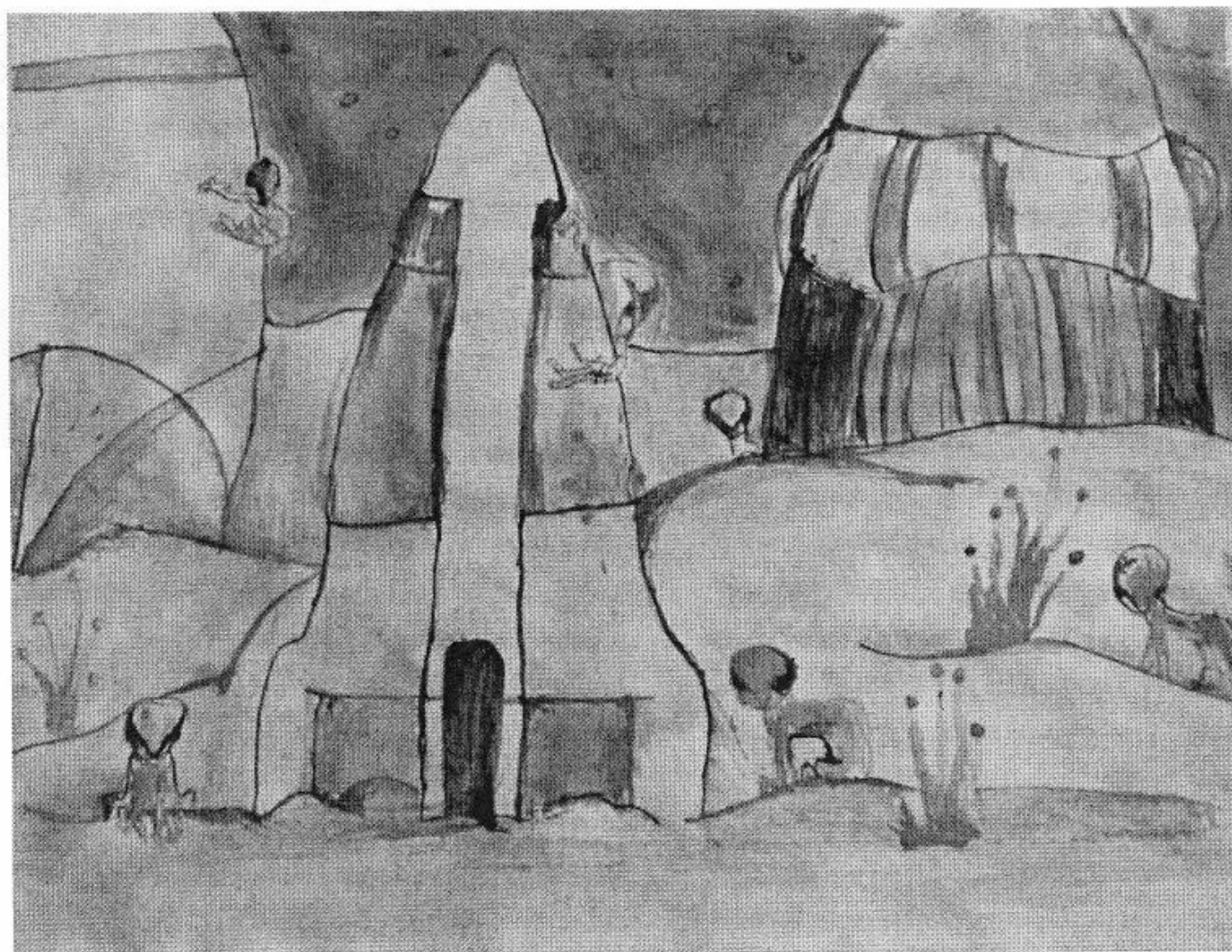
"Oh ne, ne i ti!"

Ime i prezime autora: Neva Kanižaj

Razred: 6.

Škola: OŠ Dobriša Cesarić, Osijek

Tema: Dan kada sam postao/la nevidljiv/a

Naselje na Marsu

Emma Cvetković, 4.r., OŠ Kostrena, Kostrena

Nina Petriš

TAJNA IZ PROŠLOSTI

Često sa svojom prijateljicom Lolom hodam šumom. Zamišljamo da smo istraživačice, izumiteljice, pustolovke... U jednoj takvoj šetnji, pod lišćem stare bukve, Lola je nogom udarila u nešto tvrdo. Zajaukala je jer ju je zaboljela noga. Sagnula sam se i ispod lišća pronašla neobičan predmet. Bio je dugoljast, tamno sive boje i potpuno gladak.

"Čuj stara, to svakako nije kamen, a previše je gladak da bi bio meteor", mudrovala je Lola, kao da je meteore viđala svakoga dana.

"Možda je to neki stroj za komunikaciju vanzemaljaca s matičnim planetom, poput onih u nama omiljenim SF filmovima", dodala sam vrteći u ruci kamen, koji to nije bio, i pregledavajući ga sa svih strana.

Gladak, potpuno, bez jedne jedincate ogrebotine. Lola ga je smjestila u svoj džep i odlučile smo ga kod kuće detaljno pregledati nekakvim povećalom, a možda izvršiti i kakav pokus.

Kasno smo se vratile doma, mame su već bile ljute, pa smo ispitivanje neobičnog predmeta morale odgoditi. Sutradan sam

pozvonila Loli na vrata, jer uvijek idemo zajedno u školu, ali nitko nije otvarao.

"Valjda je već otišla", pomislila sam.

Čudno, ali nije bila u školi. Nisam se posebno zabrinjavala i zaključila sam da je valjda bolesna. Poslala sam joj poruku, ali nije odgovarala. Kasno poslijepodne nazvala me njezina mama i rekla da se dogovorila s mojom, da Lola prespava kod mene, jer mora hitno na poslovni put. Zamolila me da to prenesem Loli, jer je isključila mobitel, pa ju ne može dobiti.

Čovječe, pa to je stvarno čudno! Uvukla sam se kroz prozor u njezinu kuću, koja je, naravno, bila prazna. Pretražila sam njezinu sobu i na krevetu pronašla onaj sivi predmet. Vrh mu je bio rastvoren poput latica tulipana. Pogled u taj rastvoreni dio bio je kao da gledam u uzburkano more. Voda se mreškala i prelijevala u svim nijansama plave, ali kada sam ga okrenula nije iscurila ni kap. Tek tada sam ugledala papirić, na brzinu istrgnut iz bilježnice, kako leži pokraj kreveta. "NIKA, DINOSAURI POSTOJE, ONI SU ŽIVI, ŽIVI!!!", bile su riječi naškrabane Lolinim rukopisom.

Kakvi sad dinosauri?! Ljutito sam protresla onaj glupi predmet, jer sam nekako znala da je kriv za nestanak moje prijateljice.

I tada se dogodilo. Ona namreškana voda počela je izlaziti van, obavijajući se oko mojih nogu. Osjećala sam kako postajem lagana, zavrtjelo mi se, pa sam valjda zatvorila oči. Kada sam ih ponovno otvorila, bila sam u nekakvoj špilji, po čijim je zidovima gmizala ista onakva namreškana voda. Došla sam do izlaza i provirila oprezno van.

Bila sam na nekakvom brdašcu, a ispod njega se prostirao ooogrooman grad, napravljen od staklenih, potpuno prozirnih kupola. U kupolama, lebdeći u zraku, posvuda su bili dinosauri. Bio je to Gradosaur, čudovišno mjesto iz mojih noćnih mora. Ohrabрила sam se, tješeći se svojom sićušnošću, nadajući se da ću pronaći Lolu. Čim sam se počela šuljati u glavi sam čula riječi, poput svojih misli:

"Još jedno zemaljsko biće!"

Telepatija, znala sam ja odmah!

Nekakav smeđi Bronhoneštosaur, (nikad nisam naučila imena), usisao me u nekakvu veliku cjevčicu i u tren oka smo lebdjeli zrakom. Spustio me u jednu od onih kupola, prepunu raznih malih i velikih dinosaura, ljuskaste, naborane kože. Njihove su mi misli poput vihora nadirale u glavu i stvarale potpuni kaos. Jedan među njima zamahnuo je glavom i odjednom je sve utihnulo.

"Mi znamo tko si, tvoja prijateljica je dobro i ne moraš se bojati", odzvonilo mi je u glavi.

"Odvest ćemo te do nje i ona će ti sve ispričati", dodano je u moje misli.

Zgusnuti zrak poput magle se razmaknuo i iza zračne zavjese pojavila se Lola. Uživala je u mojoj totalnoj zbunjenosti, cerekajući se.

"Sve je O.K., stara", promrmljala je.

"Bilo ti je to ovako. Čeprkala sam po onom predmetu jer me ubijala znatiželja. Nespretna kakva jesam, ispustila sam ga na pod i uz veliki zveket rastvorio se onaj tulipan. Malo trešnje da izlijem onu vodu, i našla sam se ovdje. Prvo sam bila proglašena neprijateljem i zatvorena na nimalo lijepom mjestu. Kada su mi iz glave izvukli sve događaje, shvatili su da nisam opasna. Onaj čudni predmet je naprava koja je davno izgubljena, a služi za prijelaz u paralelni svijet. Kao što vidiš, dinosauri nisu izumrli. Kada se nekada davno u atmosferi našeg planeta pojavio komet koji ih je prijetio uništiti, oni su već razvili snažnu tehnologiju, veću od one kojom se mi danas služimo. Stvorili su za sebe isti takav planet, u paralelnom svemiru, koji mi naravno ne možemo vidjeti, i jednostavno se preselili na njega. Kada se Zemlja oporavila povremeno su ju posjećivali, čisto iz neke nostalgije. Tako su neki ljudi vidali kojekakva čudovišta, ali im nitko nije vjerovao. Zapravo, i sada žive na Zemlji, ali u paralelnom svijetu, koji je po svemu isti kao

i stari. Eto, sada znamo što se dogodilo, ali ako želimo svojoj kući morat ćemo to čuvati kao najveću tajnu. Obećali su da ćemo ih moći posjećivati i objasnili su mi kako se služi onim prebacivačem", u dahu je ispričala Lola.

"Mislim da je došlo vrijeme za povratak, Nika", odlučno je dometnula. "Znaš, da nam se starci ne brinu."

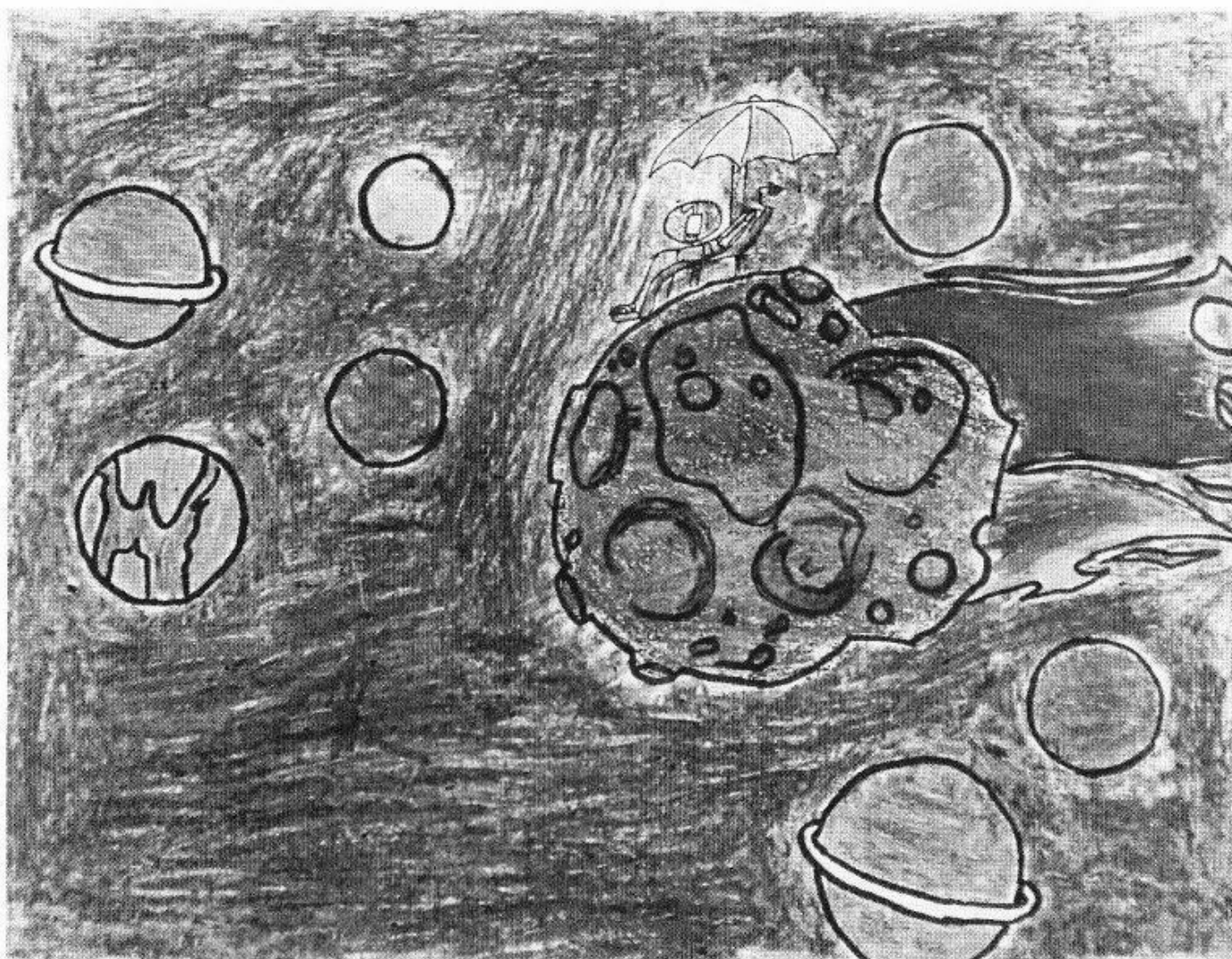
Ime i prezime autora: Nika Petriš

Razred: 4.

Škola: OŠ Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

Tema: Dinosauri su mi oteli prijatelja!

Lola i ja smo se vratile, starci nisu ništa skužili, a i jedine smo znale tajnu, što se zapravo dogodilo dinosaurima. Premda, sada znate i vi, ali psst, nemojte nikom reći, neće vam vjerovati.

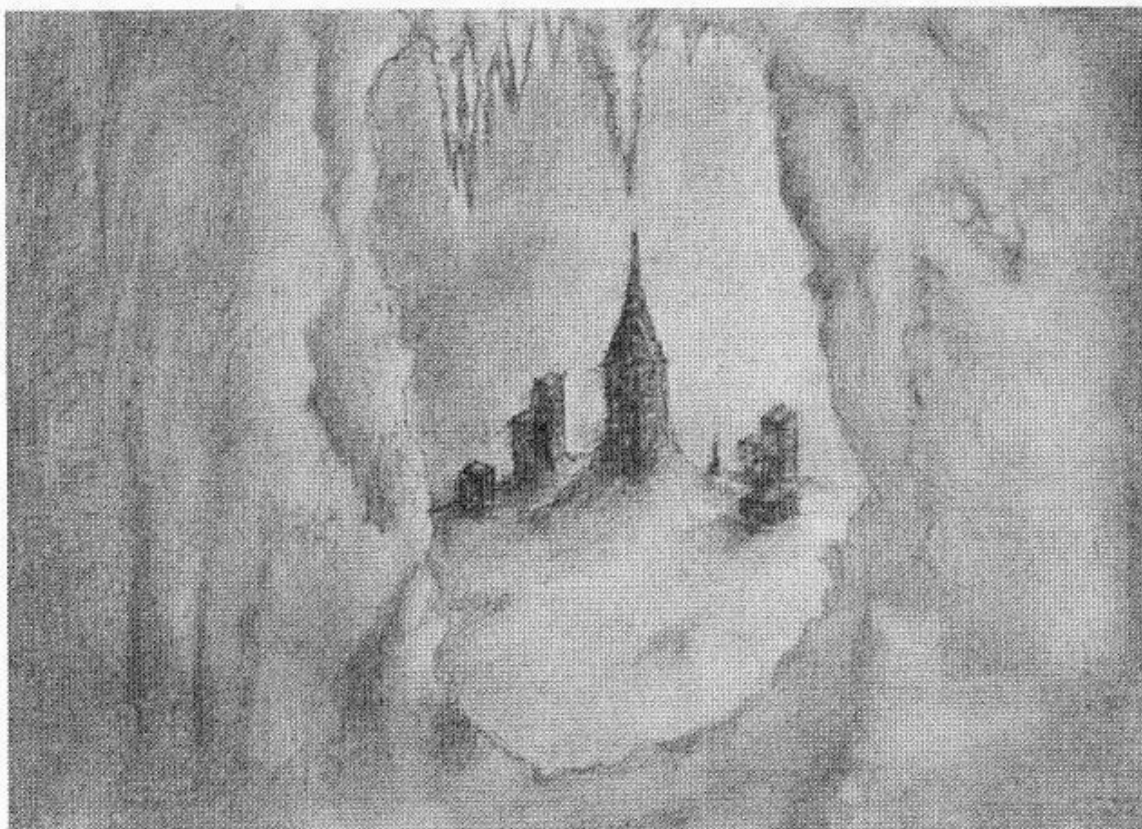

Putovanje na kometi

Helena Strniščak, 4.r., OŠ Petar Zrinski Šenkovec, Čakovec

Čudnovata knjižnica
Ema Bradica, 6.r., OŠ Šime Budinića, Zadar

Dolazak ledenog doba
Dorijan Ivan Čmrlec, 2.r., Srednja škola Čazma, Čazma

Lora Čulina

JA, IZUMITELJ

U tvornici maloj,
u oblacima na nebu plavom,
ja proizvodim svašta,
stvari lijepe,
stvari ružne,
stvari tužne.

Na primjer:
papuču od vode,
bombon za veselje,
oblake žute,
ukusno zelje,
parfem za ljubav,
recept za sreću
i toliko hrabrosti
da ne stane u vreću.

I još mnogo toga proizvodim ja;
sad nabrajat neću više,
jer onaj parfem za ljubav
već jako miriše.

Ja sam izumitelj mali,
i ništa mi ne fali,
fali mi samo:
mama,
tata,
sestra
i brat,
ali ne brinite vi;
izumit ću ja njih
kad-tad!

Ime i prezime autora: Lora Čulina

Razred: 3.

Škola: OŠ Turnić, Rijeka

Tema: Ja, izumitelj

POSEBNO OSTVARENJE

Marta Jug

JA, IZUMITELJ

Već godinama pokušavam izumiti nešto zbilja posebno, nešto po čemu će me pamtiti stoljećima. Godina je 2056. Napokon mi je to ovih dana uspjelo poći za rukom!

U svom tijesnom stanu, koji mi služi i kao priručni laboratorij, nedavno sam opet eksperimentirala s računalnim programima, tipkovnicama i izumila tipku s jednom sasvim posebnom namjenom. Izumila sam tipku jednostavnog i poznatog imena - *Delete* (izbriši), no ona je posebna po tome što se ugrađuje u ljude i što briše sve događaje kojih se ne želimo prisjećati.

Tipka *Delete* dešnjacima se nalazi na lijevoj ruci, a ljevacima na desnoj. Kada se ta tipka lagano pritisne, čini nevjerojatne stvari u ljudima. Ona je poput male iglice stalno spojena s našim žilama, a kad se pritisne, kap tekućine iz nje pomiješa se s krvlju. Krv je na kraju dovodi do mozga gdje se pomiješa s našim sjećanjem. U toj

kapljici nalazi se hormon sreće koji poništava točno ono čega se ne želimo sjećati. Sadrži ona i još nekoliko posebnih sastojaka, ali o tome ne mogu pričati jer je to tajna potrebna za nove pronalaskе. Sad samo moram krenuti u probna ispitivanja koja će pokazati radi li tipka *Delete* baš kako treba.

Godina je 2060. Stigao je dan završnog pokusa. Milijuni ljudi s velikim nestrpljenjem iščekuju proglašenje rezultata. Izlazim iz laboratorija. Ne sjećam se tisuća sati, dana, godina rada na tipki *Delete*, ne sjećam se brojnih pokušaja kad nije proradila, ne sjećam se suza koje sam prolila dok nisam došla do rješenja.

Mislim da sam uspjela! *Delete* zaista radi!

Ime i prezime autora: Marta Jug

Razred: 4.

Škola: OŠ "Braća Radić", Koprivnica

Tema: Ja, izumitelj

Danijela Priselac

LJUDI KOJI NISU MOGLI UMRIJETI

Besmrtnost. I sama riječ djeluje nekako moćno, posebno. Mnogi ljudi žele upravo to, postati besmrtnima. Možda kako bi se osjećali tako moćno i posebno kao što zvuči ta riječ, a možda i iz brojnih drugih razloga. Svatko razmišlja na svoj način. Svi mi imamo svoje želje i nade, ali ako ste upravo vi jedna od onih osoba koja želi vječan zemaljski život, preispitajte se još jednom. Je li to zaista ono što želite?

Trenutno se nalazimo u jednom naizgled sasvim običnom gradiću. Čovjek bi odmah na prvi pogled poželio ondje živjeti samo zbog mira i spokoja kojim to mjesto odiše. Cijeli taj prostor jednostavno zrači nekom energijom zbog koje se ljudi ondje osjećaju dobro, sigurno. Da, tako bi rekli svi koji su onuda prolazili danju dok je sve bilo obasjano toplim sunčevim zrakama. Oni koji su se slučajno našli ondje kada su sunčeve zrake bile zamijenjene hladnim tonovima mjesečine, rekli bi vam da se tamo više nikada ne žele vratiti. Naravno, sve bi vam to rekli kada bi se uopće sjećali da su ondje bili.

Stojimo u kutu jedne od brojnih prostorija kuće na kraju onog gradića. Večer je. Vani još uvijek ima dovoljno svjetla pa je kroz prozor moguće vidjeti nestvarno mirnu rijeku na čijoj se obali ta kuća nalazi. U prostoriji nema namještaja. Zidovi su čisto bijeli, a pod prekriven crnim mramorom. Mi stojimo u kutu i promatramo što se u prostoriji događa. U središtu prostorije na podu sjedi žena srednjih godina. Njena kratka, crna i nepočešljana kosa jedina je stvar koja odudara od savršenosti ovoga prizora. Mi gledamo kako nepomično zuri u prozor. Možda promatra rijeku? Ne. Njen pogled je potpuno prazan i bezizražajan. Lice potpuno lišeno emocija nije se pomaknulo već satima. Kada bolje promislite, nije zapravo ni imala na što reagirati i pomaknuti se. Nas ionako ne vidi. Vidjela bi nas, dakako, da smo živi. To već odavno nismo. Najednom se miran prizor naglo prekida. U kadar upada crnokosi mladić, po izgledu bi se dalo zaključiti da je vjerojatno osamnaestogodišnjak. Pomislili biste da će se žena trgnuti kada joj tako

iznenada neki mladić upadne u sobu lupajući vratima, no ona je i dalje ostala kao paralizirana tupo zureći u prazno. Mladić se uopće nije iznenadio onime što vidi. Ali na njemu su se ipak vidjele emocije. Ako bolje pogledate, vidite da u njegovim jarko plavim očima čuči neko skriveno uzbuđenje.

"Još uvijek sjediš tu na istome mjestu? Pa prošlo je već nekoliko dana otkako sam te zadnji put posjetio!"

Na te riječi žena lagano okrene glavu i u njega uperi pogled svojim svijetlosivim očima u kojima ti se čini kao da možeš vidjeti cijeli svoj život.

"Da, ovdje sam. Znaš da ne marim uopće za vrijeme. Ionako imamo sve vrijeme ovoga svijeta. Doslovno."

Tada ponovno okrene glavu u prijašnji položaj, ali ovoga puta zatvori oči.

"Nikada ne znaš kada Amarth može skinuti svoje prokletstvo s nas. Možda to bude baš sutra. Onda će ti biti žao što nisi iskoristila privilegije koje trenutno imaš."

Odgovorila mu je ovoga puta bez okretanja glave i otvaranja očiju.

"Davno sam prestala vjerovati u mogućnost skidanja kletve. Nekoć sam i ja bila tako pozitivna i puna života poput tebe, ali i ta je faza bila prolazna, kao i sve drugo. Idi i zabavljaj se dok ti se još čini vrijedno, dok si još raspoložen. I ti ćeš jednom shvatiti..."

Mladić je nekoliko sekundi stajao pomalo zbunjen na vratima. Otvorio je usta kao da planira još nešto reći, ali odustao je,

okrenuo se i ovaj put otišao bez lupanja vratima. Prizor se vratio na staro. Baš kao i prije ovog nenadanog ulaska. Samo što se sada već spustila noć, puše vjetar, a ona danju tako mirna i prekrasna rijeka sada se uzburkala i poprimila crnu boju. Počelo je.

Došlo je ono doba dana koje pokazuje ovaj grad u pravome svjetlu. Doba dana koje pokazuje pravo stanje stanovnika ovoga grada. Naime, svi ljudi koji ovdje žive imaju na neki način priču sličnu ženi u ovoj prostoriji i mladiću koji je maloprije otišao. Neki od njih su novi, poput mladića, pa još uvijek na svoju kletvu gledaju kao na dar, a ne kao na kaznu. Još uvijek nisu shvatili.

Kako biste bolje razumjeli što se zapravo događa u ovome gradu, treba vam malo pozadinske priče. Amarth, ime koje je mladić spomenuo u razgovoru, zapravo je bog sudbine. On upravlja sudbinama sviju ljudi na svijetu i to prema vlastitim željama i raspoloženjima. Teško ga je naljutiti, ali kada ga naljutiš, povratak je vrlo mukotrpan ili nemoguć. Njemu smeta kada mu prkosiš, kada drugim ljudima odrediš sudbinu umjesto njega i pritom zanemariš onu koju je odredio tebi. To su učinili svi stanovnici ovoga grada, samo na različite načine. Onaj mladić je tako bio diler i ubacivao drogu gostima u piće kako bi ih navukao i pribavio sebi nove kupce. Dakle, nije im dao mogućnost izbora, a ljudski izbori su upravo ono čime Amarth upravlja kako bi čovjeka doveo do njegove predodređene sudbine. Žena u ovoj prostoriji je pak presudila svojoj

djeci. Izgubila je živce, zgrabila pištolj i ubila svoje dvoje djece. Amarth se silno razljutio i odlučio ih kazniti. Došao im je u snovima i odlučio njima dati mogućnost izbora, a da na taj izbor ne utječe jer je znao da će izabrati ono pogrešno. Kako im je prethodno pročitao misli, znao je da negdje duboko u sebi žude za besmrtnošću. Prema tome im je ponudio sljedeće: trenutna smrt ili besmrtnost? I mladić i žena su, kao i svi stanovnici grada, izabrali besmrtnost bez postavljanja ikakvih pitanja misleći kako su odlično odabrali. S druge strane, postojali su i ljudi koji su bili ili dovoljno snažni ili imali dovoljno sreće da se probude iz sna prije no što su odgovorili na pitanje. Takvima Amarth više nije dolazio, a oni su poslije završili u ludnicama ili pak počinili samoubojstvo. Nikad se nije saznalo što im se zapravo događalo u glavi. Da se vratimo na stvar, izabrali su besmrtnost i dobili je idući dan. Ubrzo su shvatili da ih hrana ne može zasititi, piće ne može utažiti njihovu žeđ, san ih ne može odmoriti, a uz to ne osjećaju nikakav dodir, toplinu ili hladnoću. Naočigled su prestali starjeti pa ih je Amarth preselio u ovaj, također prokleti gradić koji je izbrisan iz sjećanja svima onima koji su ga nekako uspjeli pronaći. S vremenom ljudi shvate koliko su zapravo pogriješili u svom odabiru i vide da je to što im se događa zapravo najgora kazna. Niti jedna zabava, niti jedno biće im više ne može pomoći da bi se osjećali sretnima, zadovoljnima, voljenima. Tada padnu u depresiju i do

beskonačnosti žive u tom zaboravljenom gradu sami sa svojim mislima. Gotovo nitko se ne uspije izvući.

Mi se još uvijek nismo maknuli s mjesta iz one sobe kao ni ona žena. Nije nam teško, nismo živi, a i naučili smo ju voljeti. Prošlo je par mjeseci od onog događaja s mladićem. Baš kada smo se zapitali kada će ponovno navratiti, vrata se otvore i on uđe bez riječi. Oči mu više nisu onako prekrasno plave boje. Sada su poprimile svijetlosivu boju kao i oči one žene i nestalo je iz njih one živosti i uzbuđenja. Sjedne nasuprot ženi, gleda ju u oči i dugo ne prozbori ni riječi. Ali onda se ta tišina prekida i on progovori.

"Shvatio sam."

"Trebalo ti je kraće nego meni... Znaš, razmišljala sam kako bi trebalo stvoriti legendu o nama, da bi ljudi mogli učiti na našim pogreškama. Majke i očevi pričali bi priče svojoj djeci o ljudima koji nisu mogli umrijeti. Bila bi to zanimljiva priča."

"Nikada mi zapravo nisi ispričala kako si se dovela u ovu situaciju, kako si došla do toga da izabereš besmrtnost."

Žena nakon duljeg razmišljanja ipak odluči podijeliti s mladićem kratku verziju svoje priče.

"Bila sam sretna. Imala sam prekrasan život, ali to nikada nisam znala cijiniti. Imala sam muža koji me volio i kojeg sam voljela, dvoje djece, posao, lijepu kuću, psa... Mogla sam živjeti savršenim životom,

ostarjeti i umrijeti, ali ipak nastaviti živjeti u lijepim sjećanjima svoje djece. Željela sam besmrtnost i sada je imam. Ali što će mi kada više ne mogu biti niti upola sretna kao što sam onda bila? Što će mi kada ne mogu ponovno osjetiti topao zagrljaj drugog ljudskog bića? Što će mi vječni život kojeg nemam s kime dijeliti?"

Spustila je glavu i gledajući u pod duboko udahnula, a onda nastavila.

"Imala sam dva sina. Obožavala sam ih. Jednog sam dana doživjela živčani slom iz različitih razloga koji su mi se pomiješali u glavi. Uzela sam pištolj s namjerom da ću ubiti sebe, ali upravo su u tom trenutku djeca stigla iz škole. Obojica su me pogledala onim svojim velikim tamnim očima nekim upitnim i prestrašenim pogledom dok su se držala za ruke pitajući se što ja to radim. Ne znam kako je do toga došlo, ali nekako sam, automatski, uperila pištolj u njih i pucala. Nikada neću zaboraviti prizor njihovih malih beživotnih tijela u kutu sobe dnevnog boravka. Što je

najgore, nisam čak ni plakala, nisam osjećala ništa. Samo sam stajala tamo i zurila u njih. Još su se uvijek držali za ruke, nisu puštali. Koliko god pokušavala, ne mogu potisnuti te slike iz sjećanja. Nemaš pojma koliko se kajem, koliko ih volim iz dana u dan, sve više, iako više nisu živi."

Podigla je glavu, pogledala onim svojim svijetlosivim očima prema nama u kut sobe gdje stojimo. Iz oka joj je kanula jedna krupna suza i glasno odjeknula kada je pala na mramorni pod. A mi, i dalje se držeći za ruke, napokon smo progovorili i rekli:

"Mama, opraštamo ti."

Tada je svijet za nas nestao. Išezli smo zajedno s njom, prekidajući tako njenu kletvu i ostavili mladića samog u onoj prostoriji bijelih zidova i crnog mramornog poda.

Ime i prezime autora: Danijela Priselac

Razred: 3.

Škola: Gimnazija Karlovac, Karlovac

Tema: Ljudi koji nisu mogli umrijeti

Diana Domljanović

ŠTO SE DOGODILO NAKON KRAJA SVIJETA

5

*U cilju da opstanu, sva živa bića u ovom svijetu
se bore očajnički i proždiru one koje poraze...*

4

*Mora li jedno biće ubiti drugo u cilju da
opstane?*

3

*Postoje samo oni koji ubijaju i oni koji su
ubijani...*

2

*Grešnici, koji su suđeni, i žrtve koje njima
sude...*

1

Koji je smisao takvom svijetu?

Kaos...

Kaos...

"Ah!", dašćući sam se probudio iz snova obliven znojem. Opet taj glupi san... Već neko vrijeme sanjam takve snove... Snove koji prikazuju kaos, tamu, uništenje svijeta... Ah, koji je ovo već po redu? Trinaesti? I sve zbog toga jer su ljudi počeli govoriti o smaku svijeta... Koji bi trebao biti, je li, danas - 21.12.2012... Na zadnji dan škole. Baš se lijepo poklopilo.

Kad sam se uspio pribрати i smiriti svoje disanje, ustao sam iz kreveta i krenuo prema kupaonici kako bih se osvježio i obukao.

Inače, mojih pet prijatelja i ja smo od ovog popodneva na zimskim praznicima, jedva dočekanim. I odlučili smo ih neko vrijeme provesti u snježnim radostima na planinama. Jedan od nas ima vikendicu, pa imamo besplatno mjesto za prespavati.

Kad sam se obukao, odlučio sam izaći malo vanka na zrak. Srećom nije bilo toliko hladno. Lagano sam krenuo prema obližnjoj litici odakle se mogao vidjeti predivan pogled. More i naš grad. Stvarno je bio divan. Kad sam odjednom - osjetio potres. U početku je bio lagan, ali se sve više pojačavao. A onda se odjednom sve smirilo.

"Roko!", iza vikendice su se stvorila moja tri prijatelja. Trčeći su došli do mene.

"Što je ovo bilo?", upita jedan od njih.

"Ne znam. Potres?", kažem zbunjen, ali i preplašen kao i oni.

"Ali ovo je jedan jako čudan potres bio, mene je strah...", kaže drugi, najmlađi od nas.

"Ljudi!!!", druga dva prijatelja su odjednom istrčala iz vikendice i dotrčala pred nas. Blijedi kao krpe.

"Na vijestima je. Potresi su svugdje u svijetu, svi vulkani u svijetu eruptiraju, čak i oni koji su bili neaktivni...", kaže jedan.

"U SAD-u kažu da je pomračenje ili tako nešto... Svugdje su tsunamiji, uragani, pijavice i što već ne... Katastrofe su posvuda!", uspaničeno kaže drugi.

"J-Je li ovo možda... Smak svijeta?", upita najmlađi.

"Ali ako se svugdje događaju katastrofe, zašto je ovdje tako mirno?", upitam naglas. I baš kao da je to bio znak, opet je počeo potres, ali sada puno jači. Lagano se sve više i više oblaka nakupljalo. Postajalo je sve mračnije i mračnije. Munje su sijevale, i bile popraćene grmljavinom. Čak se i odavde moglo vidjeti kako se more uzburkalo. Potres je postajao sve jači i jači, već toliko jak da smo svi popadali na tlo.

"Pogledajte!!!", vrisne najmlađi. Svi smo pogledali u smjeru njegovog prsta, u smjeru grada. Zgrade su se rušile. Neboderi, oni su padali. Nadvila se ogromna prašina nad grad. Ništa od grada nismo više mogli vidjeti. Zatim su i borovi, koji su okruživali vikendicu, počeli padati i urušavati se...

Potres se počeo lagano smirivat i mi smo se uspjeli osoviti na noge. Tad smo čuli neko čudno pucketanje stabala i njihovih grana... Imao sam osjećaj kao da se tlo pod našim nogama počelo odvajati. Pogledao sam prema dolje i vidio kako se stvara pukotina, sve veća i veća točno ispod mojih nogu. Zatim je došao još jedan, jaki potres.

"Aaaaaaaa!!!"

"Roko!!!"

...

...

...

Tama. Bio sam okružen tamom, nigdje nije bilo ni tračka svjetla. Samo mrkli mrak. Ali osjećao sam se kao da lebdim, osjećao sam se tako lagano. U daljini se čuo šum valova i mogao se osjetiti miris mora.

Roko...

Roko!

Teškom mukom otvorio sam oči, kao da su na kopcima bili utezi. Kad sam ih otvorio vidio sam valove kako lagano prilaze meni, prilaze obali. Ustao sam i osvrnuo se oko sebe. Sve je bilo tmurno. More je imalo tamno sivu, prljavu boju, kao i oblaci koji su se nadvili nad nebom. Pod mojim nogama i okolo samo šljunak i kamenje... Krš. Nigdje nije bilo ni jedne vlati trave. Ništa osim jednog mladog golog drveta malo dalje od mene. To je bilo stablo badema. Sjećam se kako sam čuo, slučajno, jedan razgovor cura iz razreda. Rekle su kako stablo badema označava nadu. U daljini primijetim nekakve tornjeve, izgledalo je kao da je to nekakav grad i odlučim krenuti prema njemu. Putem bi katkad zapuhao lagani povjetarac, noseći sa sobom miris mora, ali ne samo to. Kad god bi zapuhao, kao da bih čuo nekakve tihe glasove, glasove koji bi me dozivali.

Kad sam se dovoljno približio gradu, vidio sam u kakvom je zapravo stanju bio. Cijeli grad je bio u ruševinama. U nekim dijelovima zgrade su bile potpuno srušene, ali ponegdje bi iz tih smrvljenih zgrada samo po

jedan ili dva nebodera i dalje snažno stajala uspravno. Drugi dijelovi, dijelovi bliže moru, bili su poplavljeni... Ali ta se voda nije uopće micala, valovi su stali, ali nisu bili zaleđeni. Kao da je vrijeme stalo. Polagano sam koračao kroz taj grad, gledao u tu strahotu, ali u isto vrijeme osjećao sam se mirno. Negdje bih razaznao koji skršeni auto ili dijelove pokućstva... Negdje sam čak i robote primijetio. A bilo je i nekih stvari i predmeta koje nisam mogao razaznati. Sve dok nisam vidio krajičkom oka kako se nešto pomaknulo. Pogledam u tom smjeru, samo kako bih ugledao jednu djevojčicu.

"Hej!", zazovem je. Ali ona mi ništa ne odgovori, nego me samo gleda. Napravi dva-tri koraka prema meni pa stane, te odmah potrči u daljinu.

"Hej! Čekaj!" potrčim za njom.

Kad sam je uspio dostići, shvatim da je ona zapravo - duh. Duh djevojčice se okrene i prvi put progovori smijuljeći se:

"Dobrodošao u Memorie. Svijet koji se nalazi između svijeta živih i svijeta mrtvih." Pa opet otrči u daljinu, nestajući.

"Je li to znači da i dalje postoji svijet živih? Zar nije bio smak svijeta?", upitam, a njen glas, kao jeka iz daljine, odvraća:

"Možda."

Pogledam oko sebe i vidim da me dovela do nekakvog mjesta koje je izgledalo kao hram, cijeli u kamenu. Na jednoj strani bio je jedan veliki balkon, s kojega se mogao vidjeti cijeli

grad koji ga je okruživao. Krenem prema tom balkonu, kad začujem onaj glas, glas koji sam toliko puta čuo, glas koji me probudio na obali. *Iza svakog kraja postoji novi početak.*

Osjetim taj glas, kao da je bio odmah iza mene pa se okrenem. Samo budem dočekan velikom svjetlošću koja me zaslijepi.

...

...

...

"Huh?" Naglo se dignem. Toliko da mi se zavrtjelo u glavi. Što je ovo bilo? Što se ovo dogodilo? Ne razumijem...

"Roko!"

"Ej, Roko! Bolje da sad dođeš ili će Goran sve pojesti!"

Čujem kako me prijatelji dozivaju pa ustanem iz kreveta i krenem prema blagovaonici gdje su svi već bili i jeli.

"Je li sve u redu, Roko?"

"Ah, je. Samo ću malo izaći..."

"Ok."

Izađem iz vikendice i krenem prema obližnjoj litici odakle se mogao vidjeti predivan pogled mora i našega grada. Sjednem na jedan kamen na vrhu litice i osjetim lagani povjetarac pa začujem glas.

Ovo je novi početak,

vaš novi početak.

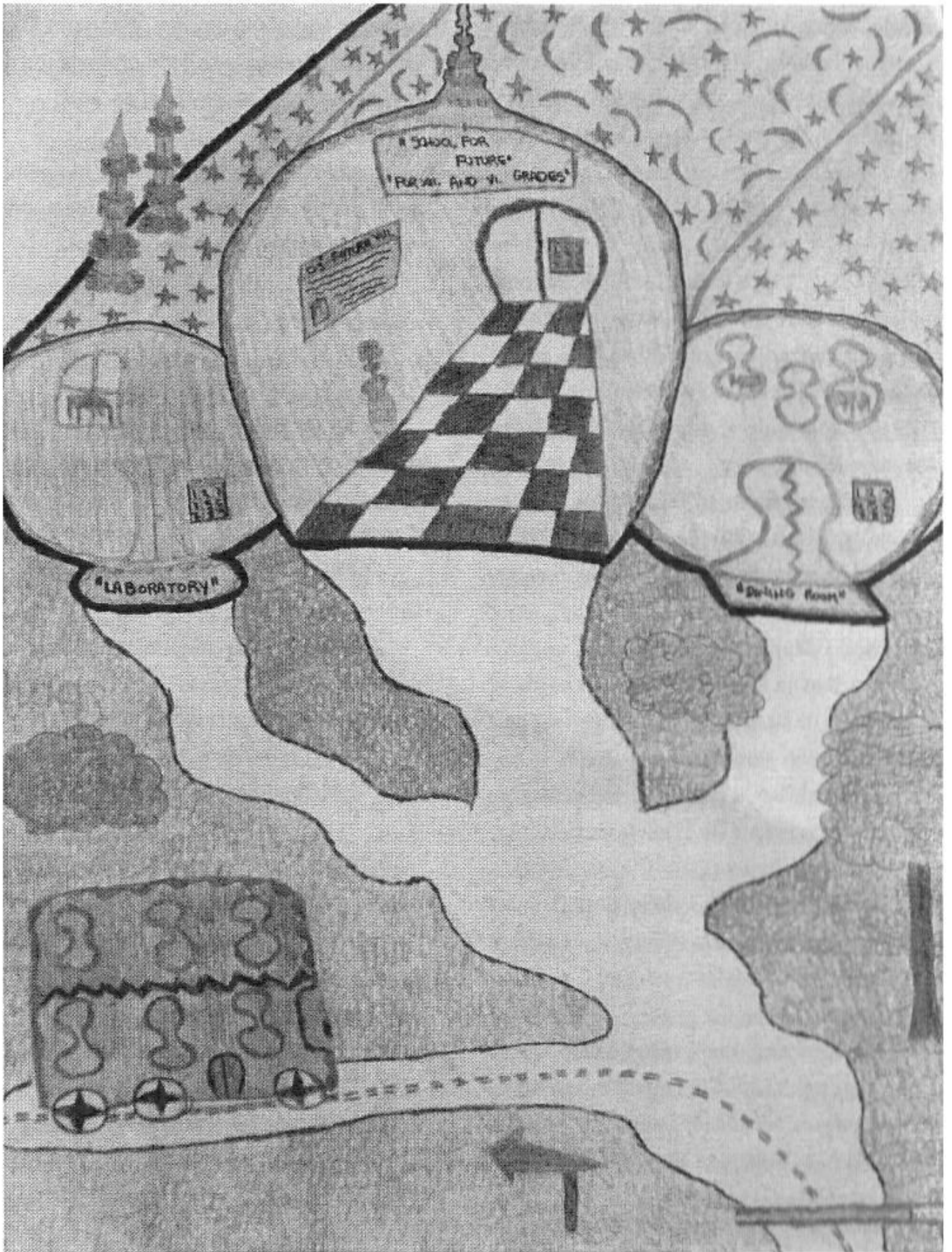
Nadam se da ćete ga dobro iskoristiti.

Ime i prezime autora: Diana Domljanović

Razred: 4.

Škola: Umjetnička gimnazija Ars Animae, Split

Tema: Što se dogodilo nakon kraja svijeta

Posljednja škola na Zemlji
Nina Kruljac, 6.r., OŠ Jure Kaštelana, Zagreb